

Norden

Der Norden

Uppföranderätt förbehålles
 Aufführungsrecht vorbehalten

Jean Sibelius, Op. 90. Nr. 1

Moderato

liberamente

Löf - - - ven-de
 Welk - - - sind die

p ma poco a poco meno al

fal - - la sjö - - ar-na fry - - sa.
 Blät - - ter, Eis - - deckt die Se - - en.

Flyt - tan-de sva - ner, - seg - - - len, seg - len, o,
 Zie - hen-de Schwärme, - se - - - gelt, se - gelt, o,

seg - - - - - len - sorgs - na till sö - dern, sö - ken dess nöd - - spis,
 se - - - - - gelt trau - rig gen Sü - den, Nah - rung zu su - - chen

läng - - tan-de å - ter; plö-jen dess sjö - ar, sak-nan-de vå - ra!
Sehn - - sucht im Her - zen, dort auf den Wäs-tern denkt ihr der Hei - mat.

dolce

Då — skall ett ö — — ga — se er från pal — mens skug — ga och ta — la:
Dann — aus der Pal — — me — Schat — ten ein Au — ge — sieht euch und re — det:

Ty - nan-de sva - ner, hvil-ken för-troll - ning hvi - lar på
Sehn *sucht* ge Vö - gel, *sagt, wel-cher Zau - ber ruht auf dem*

nor - den? den som från sö - - dern läng - - - tar, hans
Nor - den? Wer sich vom Sü - - den fort - - - sehnt, der

poco f

läng - tan sö - ker en him - - mel.
sehnt sich nach ei - nem Him - - mel.

J. L. Runeberg
Deutsch von M. B.

Hennes budskap

Ihre Botschaft

Uppförranderätt förbehålles

Aufführungsrecht vorbehalten

Jean Sibelius, Op. 90. Nr. 2

Andantino

sotto voce

Kom du sorgs-na nor-dan! Hvar-je gång du kom-mer,
Komm' du dust'-rer Nord-wind! Je-des-mal beim kom-men,

mp

una corda

pp

bar du bud från henne. Kom-mer du i fläk-ten, bar du hen-nes su-ekar;
bringst von ihr du Kunde. Kommst du wie ein Lufthauch, trägst du ih-re Seuf-zer.

più pp

Kom-mer du i i-len, bär du hen-nes kla-gan;
Kommst du wie ein Wind-stoss, trägst du ih-re Kla-ge.

pp

Kom - mer du i stor - men, bär du hen - nes [#]ve - rop:
 Kommst du wie ein Sturmwind, bringst du ih - ren Weh - ruf:

p

f
 „Ve mig, eds - för - gät - na, ve mig en - sam blif - na!
 „Weh nur, Eid - ver - gess - nen, we - he nur Ver - lass - nen!

f
 Red.

*

Meno

Ur den gam - les ar - mar, från hans kal - la kys - sar.
 Aus des Al - ten Ar - men, fern von sei - nen Kus - sen.

mp

O, hvem för mig å - ter till min var - ma yng - ling, till min for - sta kär - lek.“

O, wer bringt mich wie - der, zum warm - blüt - gen Jüngling mei - ner er - sten Lie

J. L. Runeberg

- be?“

Deutsch von M. B.

p

Morgonen

Der Morgen

Uppförranderätt förbehålles

Aufführungsrecht vorbehalten

Jean Sibelius, Op. 90. Nr. 3

Allegretto grazioso

mf

So - len - någ - ra - pur - pur - drop - par re'n pa ös - terns
 Schon die er - sten Son - nen - strah - len ei - nen leich - ten

un pochett. arpeggiato

mf sonore

con Téd.

sky - ar stänkt, och på - bus - kar, blad och knop - par dag - gens per - le -
 Pur - pur - hauch, an den Mor - gen - him - mel ma - len, Tau er - glänzt auf

p dolce

skur sig sänkt. Sko - gens al - la fog - lar svinga jub - lan - de från topp till topp,
 Busch und Strauch. Und von Zweig zu Zwei - ge schwingen ju - belnd sich die Vö - ge - lein

pp

tu - sen - gläd - je - ljud för - klin - ga, - tu - sen - stäm - mas - å - ter opp.
In die Stim-men, die ver - klin - gen, fal - len tau - send neu - e ein.

mp
 Fjär - den kru - sas böl - jan - ran - das, lun - den rörs af
Lei - se kräu - seln sich die Wel - len, leicht sich Halm und

legato
mp

fläkt - på - fläkt, lif och blom - ster dof - ter blan - das.
Blatt be - wegt. Und die Blu - ten düf - te schwel - len,

smorz.

i hvar - en - da an - de - drägt.
von dem Lüft - chen, das sich vegt.

poco rall.

dolcissimo

Än - gel från det fjär - ran - hö - ga hvar - je vä - sens bli - da - vän,
 En - gel du aus lich - ten Hö - hen, Mor - gen - rö - te, sanf - ter Freund,

*a tempo**pp*

gry - ning, har ett mul - nadt ö - ga mött din lju - sa
 hat dein Ant - litz je ge - se - hen ei - nen Blick der

mf

an - blick än? Sking - rad - är be - kym - rens dim - ma,
 dü - ster scheint? Je - der Kum - mer ist ver - schwun - den,

*poco cresc.**mf*

tan - kens dys - tra moln för - gått; da - gen i sin - barn - doms tim - ma -
 je - der Kla - ge letz - te Spur, denn des Ta - ges er - ste Stun - den,

smorz.

mp

äl - skar barn - doms käns - lor - blott.
 lie - ben fro - he We - sen nur.

*legato**p*

In - gen li - der, in - gen sak - nar,
 Kei - ne Lei - den, kei - ne Sor - gen,

allt är gläd - je frid och hopp. Med na - tu - rens
 al - les freut sich, al - les lacht. Mit den schö - nen

*mf**mf*

mor - gon vak - nar hvar - je hjär - tas, mor - gon opp.
 Som - mer - mor - gen, je - des Herz auf's neu er - wacht.

J. L. Runeberg
 Deutsch von M. B.

Fogelfångarn

Der Vogelsteller

Uppföranderätt förbehålles
 Aufführungsrecht vorbehalten

Jean Sibelius, Op. 90. Nr. 4

Allegretto

Jag van - drar
 Ich schlen-dre

fram på sko - gens ban och blic - kar upp i tall och gran, —
 durch des Wal - des Grün und blik - ke nach den Zwei - gen hin, —

och of - ta nog jag
 gar vie - le Vö - - gel

fog - lar ser men in - gen fly - ger ner.
gibt es hier, doch kei - ner kommt zu mir.

Och hvar och - en tycks fly den stråt der
Und kei - ner - will der Stel - le nahn, wo

jag har ut - satt mitt för - såt, och - li - ka - tom - händt
ich die Schlin - gen hin - ge - tan. Mit - lee - ren - Hän - den

som jag kom jag må - ste vän - da om. Jag
ging ich aus! komm e - ben - so nach Haus. Ich

bor de - se med sorg och ångst på min be - drag - na fo - gel - fångst,
 muss - te - schau - en ernst und bang auf mei - nen schlech - ten Vo - gel - fang.

men hu - ru fel det än må slå, är jag för - nöjd än -
 Doch wie be - trü - bend er auch sei, ich bin vergnügt da -

då.
 bei. Jag -
 Mir -

har en - sna - ra qvar till slut, som al - drig lem - nats tom fö - rut, dit -
 ei - ne - Schlinge bleibt zu - letst. Noch nie - mals war sie leer bis jetst. Der

fo - geln li - ka ger - na gar, som jag den sam - ma får.
 Vo - gel geht so gern hin - ein, wie ich ihn fan - ge ein.

Och när jag kom - mer
 Und wenn ich heu - te

hem i - gen jag gill - rar än - i af - ton den:
 komm' zu - rück, dem. Vo - gel gilt mein er - ster Blick.

och flic - ka ly - der fo - gelns namn, och snar - ran är min famn. J. L. Runeberg
 Du Mäd - chen, die - ser Vo - gel bist, mein Arm die Schlinge ist. Deutsch von M. B.

Sommarnatten

(J. L. Runeberg)

Die Sommernacht

(Deutsch von M. B.)

Uppföranderätt förbehålles
 Aufführungsrecht vorbehalten

Jean Sibelius, Op. 90. Nr. 5.

Commodo

mf

På den
Auf dem

lug na skogs sjöns
See, dem nächt lich

vat - ten satt jag he - - la
hel - len, ruh - ten schwei - - - gend

som - - - mar - - - nat ten och för
Wind und Wel - len und vom

böl - jans tropp ur bå - - - ten
Boot aus in die Flu - - - ten

släng - de tank - lös ut för - så -
warf ich mei - ne An - gel - ru -

ten.
ten.

rf *p*

Men en tall-trast sjöng på stran-den, att han
Ei-ne Dros-sel liess im Sin-gen laut am

kun-nat mi-sta an den, tills jag
Strauch ihr Lied er-klä-n-gen, bis ich

halft för-tör-nad sa-de: „Bätt - re
sie zu stra-fen aus-rief: Bes - ser,

rf *p*

om din näbb du la - de un -
 „bes - ser wär's, zu schla - fen und

- - der vin - gen och till da - gen
 der Tö - ne Lust und Kla - ge

spar - de to - ner na och sla -
 spa - ren bis zum hel - len Ta -

gen.“ Men den djer - ve hör - des sva-ra:
 ge.“ Doch die Kek - ke re - det wie-der:

mezza

„Gos - se, lät ditt met - spö
Kna - be, leg die An - geln

dolcissimo

va - ra; såg du opp kring
nie - der schau - test du nur

poco cresc.

land och vat - ten kan - ske sjöng du
in die Run - de, sängst du sel - ber

poco cresc.

sjelf om nat - ten.
wohl zur Stun - de.

f

Largamente

Och jag lyf - te upp mitt ö - ga, ljus var jor - den, ljust det hö - ga,
 Als sich mei - ne Blik - ke ho - ben, Licht war's un - ten, licht dort o - ben,

och från him - len, stran - den, vå - gen kom min flic - ka mig i ho - gen,
 und aus Him - mel Wald und Au - en schien mein Lieb mich an zu schau - en,

poco stretto

meno f *p*

och, som fo - geln spått i
 und wies Vög - lein hat ge -

a tempo

mp

lun - den, sjöng jag den - na sång på stun - den.
 sun - gen, ist so gleich dies Lied er - klun - gen.

8

Hvem styrde hit din väg? Wer hat Dich hergeführt?

Uppföranderätt förbehålles
Aufführungsrecht vorbehalten

Lento ed espressivo

Jean Sibelius, Op. 90. Nr. 6.

sotto voce

Långt bort-om fjär - dens våg, långt bort-om fjäl - lets topp du
Weit hin - ter Flur und Hag, weit hin - ter Fels - ge - stein er -

mp

en - sam da - gen såg och väx - te en - sam opp. Jag sak - na - de ej dig,
blick - te ich den Tag und leb - te ganz al - lein. Nicht sehn' ich mich nach dir,

jag sök - te ej din stråt, jag vis - te ej en stig, som skul - le ledt dit - åt. Jag
nicht such ich dei - nen Weg! Ich wuss - te kei - nen Steg, der dich ge - führt zu mir. Wo

kän - de ej din far, jag kän - de ej din mor, jag
dei - ne Wie - ge stand und dei - ner El - tern Dach. Das

såg ej, hvar du var, jag såg ej, hvart du for.
war mir un - be - kannt, ich frag - te nicht dar - nach.

mf
Lik-som den bäck, der rann, för den som rin-ner här, vi vo - ro för hvar-ann, så
Fremd wie das Bäck-lein hier dem an - dern Ba - che dort, so fremd uns wa - ren wir, als

län - ge du var der; två plan - tor, mel-lan dem en äng i blom-ning står; två
du am fer - nen Ort. Zwei Blu - men, die er-blühn ge - trennt im Wie - sen - duft, zwei

fog - lar, som fått hem, i skil - da lun - dars snår.
Vö - gel in der Luft, die an - dre Bah - nen ziehn.

f
O, an - dra nej - ders son, hvi flög du dä - dan, säg?
O, fer - ner Ge - gend Sohn, o frem - der Vo - gel du.

mf
O, fo-gel långt i - från, hvem styr-de hit din väg? Till hjär - tat, som var kallt,
Warum flogst du da - von, was störst du mei - ne Ruh? Mein Herz, einst un - be - rührt,

säg, har du lå - gor bar! Hur kun-de du bli allt för den, du in - tet var?
in Glut ent-flammt es ist. Du jetzt mein Al - les bist, wer hat dich her ge-führt?
(J. L. Runeberg.)
(Deutsch von M. B.)